

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **V. K.**, státní příslušnost Arménská republika, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křížíkova 8, 186 31 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2015 č.j. KRPS-74693-36/ČJ-2015-010026, o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) prodloužil dobu zajištění za účelem správního vyhoštění a dobu zajištění

stanovil podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 60 dnů. V žalobě uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“), dále ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) a ust. § 123b ve spojení s § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakož i ust. § 2 odst. 3 a 4 ve spojení s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Porušení citovaných předpisů spatřuje v tom, že zákon o pobytu cizinců ani žádný jiný právní předpis nezná ustanovení, které by umožňovalo osobu „přezajistit“ způsobem jak bylo provedeno. Podle názoru žalobce stávající právní úprava nesplňuje vysoké standardy, které na kvalitu zákona kladou čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy. V této souvislosti odkázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), např. na rozsudky ve věcech: Kurt proti Turecku ze dne 25. 5. 1998 č. 24276/94, Stafford proti Spojenému království ze dne 28. 5. 2002 č. 46295/99, Chahal proti Spojenému království ze dne 15. 11. 1996 č. 22414/93, Mooren proti Německu ze dne 9. 7. 2009 č. 11364/03. Podle názoru žalobce je česká platná právní úprava u „přezajišťování“ nejasná s tím, že k této skutečnosti se vyjádřil již Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č.j. 6 As 146/2013. Žalobce má záto, že napadeným rozhodnutím byl „přezajištěn“ na základě nesprávného ustanovení zákona, protože ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců neobsahuje možnost zajistit cizince po ukončení řízení o mezinárodní ochraně a ustanované § 124b zákona o pobytu cizinců výslovně přepokládá, že cizinec nevyužil možnost dobrovolné repatriace a z území nevycestoval v době stanovené výjezdním příkazem, pokud tento pokyn nebyl vydán, tak do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce má za to, že mu měla být v první řadě umožněna dobrovolná repatriace a k tomuto účelu mu měl být vystaven výjezdní příkaz. K jeho zajištění by pak mohlo dojít teprve tehdy, pokud by (ve výjezdním příkazu stanovené době) nevycestoval. Podle jeho názoru však byl jeho „přezajištěním“ porušen zákon. Závěrem žalobce odkazuje na ustanovení § 124 odst. 1, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců s tím, že nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, že žalobce v minulosti již jednou nerespektoval zvláštní opatření za účelem vycestování, a že ani nemá prostředky k pobytu na území a vycestování. Žalobce dodává, že finanční záruku za žalobce může složit i jiná osoba, podle jeho názoru závěr žalovaného neobstojí a správní orgán toliko nezjistil stav věci způsobem potřebným pro vydání rozhodnutí, a proto je napadeného rozhodnutí v rozporu se správním řádem. S ohledem na uvedené žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. K žalobě připojil posudek ze sezení s terapeutkou Mgr. P.U. ze dne 13. 5. 2015, podle něhož se žalobce obává návratu do vlasti, protože nechce zpět do armády, chce si zde nejprve vyřešit své problémy a pak vycestovat.

Žalovaný v písemném vyjádření nejprve shrnul svá předchozí zjištění. Konstatoval, že žalobce do České republiky přicestoval v roce 2004 s platným cestovním dokladem na základě turistického víza; po vypršení platnosti víza se však na území České republiky nadále zdržoval neoprávněně. Dne 12. 3. 2006 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 2 let, v témže roce žalobce poprvé neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu. Řízení bylo skončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, který odmítl kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost. Následně žalobce nevycestoval z území České republiky, zdržoval se zde nadále neoprávněně a mařil výkon úředního rozhodnutí. Dne 1. 9. 2007 se žalobce oženil s občankou ČR a požádal o povolení k trvalému pobytu, který mu dne 16. 12. 2007 nebyl povolen. V roce 2007 žalobce požádal podruhé neúspěšně o udělení mezinárodní

ochrany v České republice, řízení bylo opět skončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o nepřijatelnosti kasační stížnosti. Dne 13. 4. 2011 bylo žalobci vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění, současně byl zařazen do evidence nežádoucích osob (ENO) od 24. 5. 2011 do 9. 3. 2013. Ani poté však žalobce neopustil území České republiky a opět se dopouštěl maření úředního rozhodnutí. Dne 2. 3. 2015 hlídka cizinecké policie Mělník v obci Čakovičky kontrolovala žalobce na stavbě domu, kde prováděl zednické práce. Žalobce nebyl schopen předložit cestovní doklad ani pracovní smlouvu a uvedl hlídce osobní údaje jiné osoby. Protože se však fotografie osoby, za kterou se žalobce vydával, neshodovala s jeho podobou, byl žalobce zajištěn. Po té, co byla zjištěna pobytová historie žalobce, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Následně byl zajištěn rozhodnutím č.j. KRPS-74693-19/ČJ-2015-010026 podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 60 dnů, byl umístěn do ZZC Bělá – Jezová. Dne 9. 3. 2015 žalobce znovu podal (v pořadí třetí) žádost o mezinárodní ochranu v České republice. Dne 11. 3. 2015 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Dne 17. 4. 2015 byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta pro nepřípustnost (rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 4. 2015). Dne 30. 4. 2015 podal žalobce ke Krajskému soudu v Praze proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobu, řízení dosud nebylo ukončeno. Po neudělení mezinárodní ochrany Ministerstvem vnitra byl žalobce napadeným rozhodnutím znovu zajištěn.

Podle žalovaného nejsou žalobní body důvodné. Při prodloužení doby zajištění žalovaný přezkoumal důvody prodloužení a zabýval se i otázkou zásahu do osobnostních práv žalobce. Vycházel ze skutečnosti, že žalobce opakovaně porušoval zákon o pobytu cizinců, zákon o azylu využil pouze účelově, neboť v jeho případě nebyly nikdy splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný je podle ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců oprávněn, je – li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. Z jednání žalobce po dobu pobytu na území České republiky plyne, že dlouhodobě (dokonce několik let) nerespektoval právní řád této země a porušoval jej tím, že se nepodřídil rozhodnutí správních orgánů o svém vyhoštění z území ČR, nadále zde pobýval v rozporu se zdejšími zákony. Svůj pobyt se ani nesnažil zlegalizovat, a proto žalovaný následně přistoupil k prodloužení doby zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl řádně poučen o možnosti dobrovolného návratu již v době prvotního zajištění. Žalovaný v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že žalobce nevlastní žádný cestovní doklad, nemá platné vízum, a proto nemohl být ani legálně zaměstnán. Navíc se v době kontroly vydával za někoho jiného, resp. využil osobní údaje jiné osoby. Na území ČR nežije jeho rodina, nemá zde trvale žijící příbuzné a nežije ani s občanem ČR nebo EU ve společné domácnosti. Finanční prostředky nemá, nemá zdravotní pojištění, nemůže mu být poskytnuta odpovídající zdravotní péče. Jeho rodina žije mimo ČR, při výpovědi neuvedl žádnou osobu, která by se za něj zaručila. Podle žalovaného by uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nesplnilo svůj účel, jednalo by se v tomto konkrétním případě o nedostačující opatření, navíc zde není ani záruka, že by žalobce z území ČR vycestoval. Podle žalovaného by uložení zvláštního opatření ohrozilo výkon práva, tj. skutečnou realizaci vyhoštění. Ze všech uvedených důvodů označil žalovaný uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců za nedostačující s tím, že právě v chování žalobce spatřuje žalovaný nebezpečí dalšího maření nebo ztěžování výkonu

správního vyhoštění, kdy by žalobce v době stanovené v rozhodnutí z území ČR nevycestoval. Žalovaný dodal, že k využití ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců přistupuje jen ojediněle a plně v souladu s ustanovením § 2 správního řádu po posouzení všech zjištěných skutečností a zajištění důkazů, kdy dopřeje k závěru, že prodložení zajištění cizince je nejen nezbytné vzhledem ke všem okolnostem případu, ale především k zajištění výkonu práva. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný nejprve konstatoval veškerá svá výše uvedená zjištění. Na to citoval ustanovení § 123b odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců s tím, že se zabýval otázkou uložení tohoto mírnějšího donucovacího opatření, avšak usoudil, že žalobce svým jednáním porušuje právní předpisy ČR tím, že se zde zdržuje bez platného víza, bez cestovního dokladu a v minulosti mu bylo uděleno správní vyhoštění, které nerespektoval (v roce 2006 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let, v roce 2010 na dobu 6 měsíců). Žalovaný dále uvádí, že se v době kontroly vydával za někoho jiného, při tom na na území ČR nežije jeho rodina, nemá zde trvale žijící příbuzné a nežije ani s občanem ČR nebo EU ve společné domácnosti, nemá finanční prostředky, nemá zdravotní pojištění, nemůže mu být poskytnuta odpovídající zdravotní péče. Jeho rodina žije mimo ČR a při výpovědi neuvedl žádnou osobu, která by se za něj zaručila. Podle žalovaného zde není dána záruka, že by žalobce po uložení zvláštního opatření za účelem vycestování vůbec splnilo svůj účel. Žalovaný uzavřel, že zde není dána záruka, že by žalobce z území ČR vycestoval, při tom dodal, že stanovení lhůty prodložení zajištění o 60 dnů neznamená, že bude žalobce zajištěn po celou tuto dobu. Zajištění žalobce bude neprodleně ukončeno vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění a následnou bezprostřední realizací žalobcova vyhoštění z území členských států EU, ke kterému je správní orgán připraven. Po celou dobu zajištění policie zkoumá, zda důvody zajištění trvají.

Podle ustanovení § 124 odst. 3, věty třetí zákona o pobytu cizinců je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodložit, a to i opakovaně. V řízení o prodložení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce nebyl úspěšný se žalobou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 3. 2015 o povinnosti setrvat v ZZC, neboť zdejší soud jeho žalobu rozsudkem ze dne 14. 4. 2015, č. j. 44 A 23/2015-19, zamítl. Následně dne 30. 4. 2015 byla věc přeložena s kasační stížností žalobce k rozhodnutí NSS. Žalobce po vydání napadeného rozhodnutí uplatnil u zdejšího soudu rovněž žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 4. 2015, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost zamítnuta. Krajský soud zatím usnesením ze dne 1. 6. 2015, č.j. 49 Az 52/2015-20, zamítl jeho návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu a v mezích námitek, které žalobce uplatnil, vycházel při tom ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V přezkoumávané věci soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného obsahuje odůvodnění, ze kterého je patrné, které skutečnosti považoval žalovaný za rozhodné, jsou zde podrobně popsány detaily pobytu žalobce na území České republiky. Rovněž je vyčerpávajícím způsobem podchycen postoj žalovaného k důvodům zajištění žalobce. Odůvodněna je i délka doby zajištění. Pokud jde o námitku, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, kdy žalobce odkazuje na konkrétní pravomocné rozsudky ESLP, pak soud konstatuje, že zmíněné případy se odlišují od případu žalobce, resp. žalobce ani neuvádí, v čem spatřuje okolnost, z níž dovodil, že by se právě tyto konkrétní případy měly shodovat s předmětnou věcí. Pokud v této souvislosti zmiňuje své „přezajištění“, pak soud konstatuje, že užití ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí) žalovaný velmi bedlivě zvažoval. Bohužel v případě, kdy si žalovaný v chování žalobce ověřil hrozící nebezpečí dalšího maření a ztěžování výkonu správního vyhoštění (zejména pokud žalobce již několik let pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu, bez povolení k pobytu a ani v době stanovené dříve v rozhodnutí z území ČR nevycestoval), pak musel přistoupit k užití právě zmíněného ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců po té, kdy napadené rozhodnutí doplnil i svými úvahami právě na toto téma. Soud v této souvislosti dodává, že za popsané situace není na posuzovaný případ aplikovatelný ani žalobcem zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2014, čj. 6 As 146/2013 – 44, neboť jeho užití brání právě několikaleté chování žalobce na území ČR. Soud nemohl přehlédnout, že ani žalobce ve svých námitkách neuvedl, z čeho vlastně měl žalovaný dovodit jiný závěr, než-li že žalobce nerespektoval zvláštní opatření za účelem vycestování, a že nemá prostředky k pobytu na území ČR a na vycestování. Ostatně žalobce si zřejmě byl vědom svých problémů, jak vyplývá ze stejnopisu posudku ze sezení s terapeutkou Mgr. P. U. ze dne 13. 5. 2015, přesto nebyl schopen od roku 2006 svou situaci řešit. Soud proto nepovažoval za nutné provádět dokazování tímto listinným důkazním prostředkem a uzavírá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zcela zřejmé úvahy žalovaného nad ustanoveními § 124 odst. 1 písm. b) a c) a § 123b ve spojení s § 124 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, jakož i ustanoveními § 2 odst. 3 a 4 ve spojení s § 68 odst. 3 zákona správního řádu.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a že námitky žalobce důvodné nejsou. Proto podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, žalobu zamítl.

Žalobci ani žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. června 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 10. 6. 2015 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková